

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně

Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

X

bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem

sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 5. 2021, č. j. X, se zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jako nepřipustné odmítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 8. 2020, č. j. X, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zastaveno správní řízení o žádosti nezletilého syna žalobkyně X, narozeného X (dále jen „žadatel“), o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
2. Dne 6. 8. 2020 podal žadatel prostřednictvím zákonného zástupce – pana X, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky (dále jen „otec žadatele“), u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žadatel měl na území České republiky v minulosti uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 26. 8. 2019 do 25. 8. 2020.
3. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 31. 8. 2020 zastavil správní řízení o žádosti žadatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Proti tomuto usnesení podal otec žadatele včasné odvolání, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 24. 11. 2020, č. j. X, a to tak, že odvolání zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil.
4. Dne 31. 12. 2020 obdržel správní orgán I. stupně podání žalobkyně, ve kterém uplatnila práva ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu a podala odvolání proti usnesení ze dne 31. 8. 2020.
5. Žalovaný odvolání žalobkyně jako nepřipustné zamítl. Konstatoval, že správní řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny vedené pod sp. zn. X bylo pravomocně ukončeno dne 28. 11. 2020, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2021, č. j. X, proti kterému byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, vedená pod sp. zn. 15 A 63/2020. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobkyně účastníkem uvedeného řízení nebyla. Konstatoval, že žalobkyně nebyla účastnicí řízení ve smyslu § 27 odst. 3 správního řádu, neboť není osobou, o které by tak zvláštní zákon (zejména pak zákon o pobytu cizinců) stanovil. Vzhledem k tomu, že se v daném případě nejedná o řízení zahájené z moci úřední, není ani účastnicí řízení podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu. Rovněž vyloučil její účastenství z důvodů uvedených v § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, když konstatoval, že matka žadatele je podle obsahu podané žádosti toliko osobou, se kterou hodlá žadatel na území ČR společně pobývat, neexistuje ale mezi ní a žadatelem o pobytové oprávnění žádná

společenství práv nebo povinností. Konečně pak uvedl, že nemůže být účastníci řízení ani z důvodů uvedených v § 27 odst. 2 správního řádu, když nebyla vydaným rozhodnutím přímo dotčena na svých právech. Své závěry opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63 (pozn. soudu: v napadeném rozhodnutí mylně označeno jako č. j. 2 Azs 77/2009-70).

6. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včasnou žalobou. Namítala, že účastníky řízení před správními orgány obou stupňů měli být podle § 27 odst. 2 správního řádu oba rodiče nezletilého žadatele, jakožto nositelé oprávnění ke sloučení rodiny. Konstatovala, že má, jakožto matka nezletilého žadatele, v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny postavení účastnice řízení se všemi právy, která s tím souvisejí. Odvolávala se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-24, který se sice týkal sloučení rodiny ve vztahu manžel - manželka, jeho závěry je však dle žalobkyně možné vztáhnout i na vztah rodič - dítě, neboť dítě se slučuje za rodiči jako nositeli oprávnění na sloučení rodiny. Žalobkyně namítala, že i když byla účastníci řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, správní orgány s ní jako s účastníky řízení nejednaly. Zamítnutí jejího odvolání jako nepřipustného s odůvodněním, že není účastníky řízení, bylo dle žalobkyně nezákonné. Žalobkyně proto navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že unesení o zastavení správního řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadoval.
8. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Podstatou sporu je to, zda měla být žalobkyně účastníky řízení o žádosti svého nezletilého syna o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
10. Účastníky řízení jsou v řízení o žádosti podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. V řízení z moci úřední podle písm. b) téhož ustanovení jsou účastníky dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.
11. Podle odst. 2 jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
12. Podle odst. 3 lze za účastníky označit rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo

nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.

13. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze rodinným příslušníkům žadatelů o pobytové povolení podle zákona o pobytu cizinců přiznat účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu.
V rozsudku ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019 - 22, publ. pod č. 3937/2019 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Podmínkou účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně hrozilo. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi - zde k manželce žadatele. NSS v tomto případě shledal, že stěžovatelka byla rozhodnutím správních orgánů ve věci žádosti jejího manžela o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny přímo dotčena, a měla být tedy účastnicí správního řízení. Jak bylo uvedeno výše, NSS již právo účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu potvrdil blízkým rodinným příslušníkům osob, kterým bylo uděleno správní vyhoštění, a to v rozsudcích č. j. 9 Azs 214/2017 - 58 a č. j. 6 Azs 284/2015 - 25, či v rozsudku ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008 - 73. NSS ani nyní neshledal žádný důvod, pro který by tento závěr neměl vztáhnout na projednávanou věc. Stěžovatelka jako manželka žadatele je jedním z jeho nejbližších rodinných příslušníků a způsob vyřízení jeho žádosti se jí dotýká, ač není přímo rozhodováno o jejích právech nebo povinnostech. NSS se tedy ztotožňuje s názorem městského soudu, že stěžovatelce svědčilo účastenství ve správním řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.*“
14. Tento závěr Nejvyšší správní soud potvrdil v rozsudku ze dne 29. 1. 2021, č. j. 7 Azs 184/2020-37, ve kterém se na výše citovaný rozsudek odvolal a uvedl, že „*Výše uvedené závěry lze vztáhnout i na případ žalobkyně, která podala žádost o pobytové oprávnění jménem své nezletilé dcery. V rozhodné době byla žalobkyně nejbližším rodinným příslušníkem žadatelky a způsob vyřízení její žádosti se jí tak nepochybně dotýkal, byť nebylo rozhodováno přímo o jejích právech a povinnostech. Lze tedy uzavřít, že žalobkyně měla být účastnicí správního řízení o pobytovém oprávnění své nezletilé dcery podle § 27 odst. 2 správního řádu.*“
15. Zdejší soud neshledal žádný důvod pro to, aby se v posuzované věci od citovaných závěrů odchýlil. Žalobkyně měla být v posuzovaném případě účastnicí řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Je totiž zřejmé, že jako jeden z nejbližších rodinných příslušníků byla přímo dotčena na svých právech způsobem vyřízení žádosti svého nezletilého dítěte, i když nebylo přímo rozhodováno o jejích právech nebo povinnostech.
16. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice správně dovodil, že žalobkyně nemůže být účastnicí řízení podle § 27 odst. 1 a odst. 3 správního řádu, nesprávně však posoudil otázku jejího účastenství podle § 27 odst. 2. správního řádu. Ve své úvaze vycházel výhradně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63, který na danou věc ale ne zcela přiléhá. Nejvyšším správním soudem řešený případ se totiž týkal specifické situace, kdy v řízení o povolení trvalého pobytu cizinci, stěžovatel opíral svou žádost o tvrzení, že je rodinným příslušníkem (otcem) občana České republiky. Stěžovatel tvrdil, že je otcem dítěte, které mělo české občanství. Za účelem dostatečného zjištění skutkového stavu správní orgány vyslechly matku dítěte, která vypověděla, že se se stěžovatelem setkala jednou v životě a za úplatu a příslib hrazení výživného souhlasila s uznáním otcovství k jejímu dítěti. Jednalo se tedy o situaci, kdy matka dítěte skutečně nebyla v řízení o hmotněprávním nároku, bezprostředně se

dotýkajícím pouze osoby žadatele, přímo dotčena na svých právech. Správní orgány s ní proto jednaly pouze jako se svědkyní.

17. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky shledal soud důvodnými, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s takovým postupem vyslovili souhlas. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
19. V souzeném případě byla úspěšná žalobkyně, proto jí soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Odměna zástupce tak včetně DPH ve výši 21% činí 8 228 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobkyni k rukám jejího právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho

internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 16. prosince 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu